

У кожного своя мова

Володимир Ліпкан

До кого ми слова свої звертаємо,
Тому і думку власну нагадаємо.
Але йому це зовсім не потрібно,
Він сам вселяє зміст, що йому видно.

Слова людина змістом наповняє,
Виходячи із сутності, яку насправді має.
Людина судить всіх на власний розсуд, лад,
Тож зміст у кожного — грайливий водоспад.

Виходячи із досвіду і сутності людини,
Вона слова сприймає, наче квітка ту рідину,
Але словам вона дає своє призначення,
А ми, що висловили думку, одурачені.

Такі ж ми очманілі метаегоїсти,
Ми хочем слухати лиш те, що чутно нам,
Такі собі культурні егоальтруїсти,
Де слово гамір — ланцюги то тут і там.

Яка ся гра затійлива й мрійлива,
Один до одного сказати щось хочуть.
До слова ставитись нам слід дбайливо,
Бо мова — вміст наших думок й принад.

Цінуйте людське щире спілкування,
Навчіться слухати і розуміти зміст.
У кожної людини власне розуміння, як кохання,
У кожному слові чутно суб'єктивний вміст.

У кожного в душі своє життя,
І мова — відображення та форми завзяття,
Тож слід навчатись інших чути,
Тоді і душу зможем осягнути.

Почути зойкіт й серця клокотання,
Відчути тисняву думок, і переривчасте дихання,

Зомліти в щасті, й смуток пережити,
Тоді ми повноцінно зможем жити.

До слова інших радо дослухатись,
Чужого нам не слід цуратись,
Бо мова справді є у кожного своя,
А цінності є інтегральні як життя.

У безпораднім вирії подій,
В нещаднім зойкоті цивілізації,
Не забувайте чути чужих мрій —
Це розумова й мовна екзальтація.

Пориньте в глибину душі людини.
Відчуйте справжність в ніч, у днину.
Спогляньте: всесвіт щиро Вас цінує,
Спілкуйтесь, бо Комунікація того вартує!

07.12.2024